

”Tusenårsriket” – det gjenreiste riket for Israel

Spørsmålet om ”tusenårsriket” kan ikke isoleres fra spørsmålet om den rette forståelse av endetidsspørsmålene som helhet. ”Tusenårsriket” er med andre ord en integrert del av endetidsproblematikken. Utgangspunktet må imidlertid under alle omstendigheter være *Åp. 20, 1-6*, siden dette er det eneste stedet i Skriften et slikt ”tusenårsrike” direkte er omtalt.

Den fra kirkefaderen Augustin stammende spiritualisering av *Åp. 20, 1-6* (som bla. Luther godtok) må avvises. Augustin satte likhetstegn mellom ”tusenårsriket” og kirkens tidsalder, og mente at den i *Åp. 20, 1-3* omtalte binding av Satan fant sted i forbindelse med Jesu død på Golgatha. Men det er helt klart ut ifra *Åp. 19, 20* og *20, 10*, at det i *Åp. 20, 1-6* er tale om noe som skjer i forbindelse med / forlengelse av Kristi gjenkomst til seir over Dyret / Antikrist og hans falske profet (jf. *2. Tess. 2, 8*). Også andre ting viser klart at Augustins tolkning var feil – hvortil kommer at den var i strid med hovedparten av de forutgående århundres oldkirkelige vitnesbyrd vedrørende denne saken.

Begivenhetsrekkefølgen i *Åp. 19-20* korresponderer med *1. Kor. 15, 23c-28*. Utgangspunktet er her Kristi oppstandelse og dens følgevirksomheter, jf. *1. Kor. 15, 22-23a*: ”For likesom alle dør i Adam, slik skal også alle bli gjort levende i Kristus. Men hver i sin egen avdeling: ...”

Kristi oppstandelse	Misjonen til folkeslagene	Kristi gjenkomst	Tusenårsriket	Dommedag
”førstegrøden av dem som er sovnet inn” <i>1. Kor. 15, 20 + 23b</i>		”den første oppstandelse” <i>Åp. 20, 4-6 og 1. Kor. 15, 23c</i>	”de andre døde ble ikke levende før de tusen år var gått” <i>Åp. 20, 5a + 11-15 og 1. Kor. 15, 24-28</i>	

Matt. 24, 14: ”Og dette evangeliet om riket skal bli forkynt over hele jorden til et vitnesbyrd for alle folkeslag, og så skal enden komme” – Her betyr ”enden” begivenhetene rett forut for, i forbindelse med og i forlengelse av Kristi gjenkomst, mens ”enden” i *1. Kor. 15, 24* sikter til den siste store oppstandelse på dommedag – sml. *2. Tess. 2, 1-2* i forhold til *1. Pet. 4, 7*

Dan. 7, 14: ”Og det ble gitt ham herredømme, ære og rike, så at alle folk, ætter og tungemål skulle tjene ham. Hans herredømme er et evig herredømme som ikke forgår, og hans rike er et rike som aldri går til grunne” – Messias / Menneskesønnen regjerer her på jorden i de ”tusen” årene der djevlen er bundet – jf. *Dan. 2, 44; Sal. 2; 72; Åp. 12, 5; 19, 15; Jes. 2, 2-4*

Åp. 2, 26-27: ”Den som seirer, og som tar vare på mine gjerninger inntil enden, ham vil jeg gi makt over folkeslagene. Han skal styre dem med jernstav og knuse dem som leirkar, slik som også jeg har fått det av min Far” – De som har del i den første oppstandelse regjerer sammen med Kristus i de tusen år – jf. *Åp. 20, 4-6; Dan. 7, 18 + 27; 2. Tim 2, 12a; 1. Kor. 6, 2-3*

Sal. 72, 16: ”Det skal være overflod av korn i landet på fjelltoppene, dets frukt skal bølge som Libanon” – Også i naturmessig henseende vil Messiasherredømmet på jorden innebære en forutgripen av den nyskapte himmel og jord – jf. *Jes. 11, 1-9; 65, 17f; Rom. 8, 19f*

Åp. 20, 7-8a: ”Og når de tusen år er til ende, skal Satan løses fra sitt fengsel. Og han skal gå ut og forføre folkeslagene ved jordens fire hjørner ...” – De ”tusen” år med fred og gode kår innebærer ikke at alle omvender seg, bare at den syndige menneskenatur holdes i sjakk under Kristi ytre herredømme – sml. med situasjonen nå, jf. *1. Pet. 5, 8-9* og *1. Johs. 5, 19b*

Gjenreisningen av riket for Israel – en følge av Israels omvendelse ved Jesu gjenkomst

Åp. 20, 9a: ”Og de drog opp over den vide jord og omringet de helliges leir og den elskede stad” – Dette verset viser at sentrum i ”tusenårsriket” er det jordiske Jerusalem (”den elskede stad”) – jf. Luk. 21, 24; Esek. 38, 8 + 11-12

Apg. 1, 6-7: ”De .. spurte ham og sa: Herre, er det på den tiden du vil gjenreise riket for Israel? Han sa til dem: Det er ikke deres sak å vite tider eller timer som Faderen har fastsatt av sin egen makt” – Vår Herre Jesus bekrefter her indirekte, at Israel virkelig skal gjenreises som Guds særskilte eiendomsfolk på et tidspunkt i historiens løp – jf. Matt. 23, 37-39; Apg. 3, 19-21; Rom. 11, 25f; Jer. kap. 31; Esek. kap. 36-37

Sak. 12, 9-10b: ”På den dag vil jeg søke å ødelegge alle de hedningefolk som drar opp mot Jerusalem. Men over Davids hus og over Jerusalems innbyggere vil jeg utgyte nådens og bønnens ånd, og da skal de skue opp til meg som de har gjennomstunget” – Oppgjøret med Dyret / Antikrist og Israels omvendelse falder sammen i tid – jf. Åp. 16, 16; 19, 11-21

Rom. 11, 15: ”For er verden blitt forlikt med Gud ved deres forkastelse (av Kristus), hva annet vil da deres antakelse (av Kristus) bli enn liv av døde” – Det omvendte Israel skal virke som en magnet og dra mennesker mot Kristus – jf. Rom. 11, 12; Jes. 2, 2-3; 11, 10; Sak. 8, 20-23

Åp. 14, 1-5: ”...de hundre og førtifire tusen ...er kjøpt fra menneskene til en førstegrøde for Gud og Lammet” – Når den bortrykkede menigheten her betegnes som ”en førstegrøde”, så indikerer det at hovedinnhøstingen gjenstår – jf. Åp. kap. 7; sml. 1. Kor. 15, 23b-c

Åp. 20, 6c: ”De skal være Guds og Kristi prester, og regjere med ham i tusen år” – I tillegg til å regjere sammen med Kristus, skal de som har del i den første oppstandelse delta i Jesu yppersteprestelige forbønnstjeneste i himmelen – jf. Rom. 8, 34; Åp. 5, 10; 7, 15a

I boken ”Herren kommer. Tre syn på endetida” (Sambåndet 1996) skriver Johannes Kleppa bla. følgende om ”Tusenårsriket” (s. 31-32): ”Med tanke på Tusenårsriket skal vi då merka oss dei grunnleggjande ting som skjer ved opprettinga av dette riket:

- 1) Det antikristelege riket vert nedkjempa, og Antikrist og den falske profeten vert kasta i fortapinga. Dei antikristelege kreftene kan med det ikkje gjera seg gjeldande som før.
- 2) Satan vert bunden for tusen år – slik at han i denne perioden ikkje kan forføra folka.
- 3) Kristus regjerer med dei heilage, dei oppstadne, på ein ny måte – med dei positive fylgjer det har. Tusenårsriket vert med dette den diametrale motsetninga på denne jorda til det antikristelege riket. Ved at desse to rika direkte avløysar kvarandre, vil denne kontrasten opplevast dramatisk og frelseshistorisk. I det første riket utfaldar satan seg til det ytterste på denne jorda – i det andre riket utfaldar Kristus seg til det ytterste på denne jorda.

Det høyrar til Guds vesen at han er rikast i sin godleik. Som han straffar i tre og fire ættledar, men velsignar i tusen (2Mos 20.5f), varer det antikristelege riket i tre og eit halvt år (Op 13.5), medan fredsriket varer i tusen. Enten no tala er symbolske eller reelle å forstå, vert forholdet det same. Slik er Gud.”